

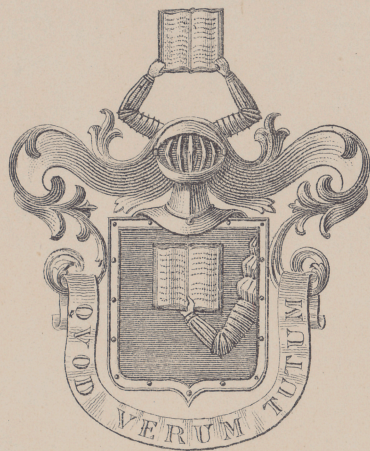
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Vise om Hveel
Gordsen og Wald-
borg Tanners Fætter.

Bergen 1834.

V box 32:941

Honnesteets

En meget smuk
og rar ældgammel
Historisk Bise,

om

hvad som har tildraget sig her i Norge,
med de tvende høist-forelskede
Personer:

Herr Axel Torbensen

og

Waldborg Immers-
Datter.

~~~~~
Bergen 1854.

Erykt hos Chr. Dahl, B. S.

Liljebø hos Boghandler Arne E. Wichne.

V box 32:941

7.

De Tærninge løbe saa ofte omkring,
De sig saa snart monne vende;
Saa gjør og Lykkens Hjul udi Ring,
Dens Løb man neppe kan kjende.

8.

Da Fruen Julli og Dronning Malfred,
De legte Guldtærning' med Ere,
Paa Gulvet saa gaanger det Varn derved,
Og legte med Væble og Pære.

9.

Det ventlige Varn saa god og from.
Paa Gulvet legte saa blide;
Da og Hr Arel Thorsen indkom,
Han agtet til Rom at ride.

10.

Han hilsede Fruer og Jomfruer skjon,
Ham følged' stor Tugt og Snilde;
Han elste det adle Varn i Lon,
Men Lykken for dem vilde spille.

11.

Den liden Dukke paa Armen han ta'r
Klapped' hende ved hvide Kinde;
"Christ give at Du nok voksen var!
Da blev Du snart min Mandinde."

12.

Hans yngste Søster svarede brat,
Paa Klæder hun Guld mon bære:
"Var hun end voksen i denne Nat,
I maatte ei sammen være."

13.

Jomfruens Moder taledte ret,
Hun monne ham Sandhed sige:]
"I ere altfor nær udi Væ,]
Dog vel hinandens Lige."

14.

Han tog en Gulbring af sin Haand,
Vad Barnet dermed at lege.
Der hun fremvoxe i Alder, Forstand,
Det gjorde hendes Kinder blege.

15.

"Kom vel ihu, min liden Brud!
I Dag monne jeg Dig fæste;
Jeg vil nu reise af Landet ud,
Og fremmede Herrer gjæste."

16.

Hr. Arel drager af Landet ud,
Ham følgede Tugt og Ere.
I Kloster sættes hans liden Brud,
At hun skulde Sømmen lære.

17.

De lærte hende Silkesøm at sye,
At læse lod de hende lære;
Af hendes Dyd gif herlig Ny,
Hende fulgte stor Tugt og Ere.

18.

Slig' adelig' Søder som hun bar
Maa hver med Rette vel prise;
I Sindet hun og forstandig var,
Og regnedes blandt de Vise.

19.

I Kloster var hun i elleve Aar,
Til Gud hendes Moder henkaldte;
Da tog hende Dronningen i sin Gaard,
For Alle hun hende udvalgte.

20.

Hr. Arel tjente i Keiserens Gaard,
Var Sværd ved Siden med Ere;
Forgyldte Sporer han ogsaa bar,
Hans Færd mon ridderlig være.

21.

Hr. Arel han hvilet saa sødelig,
Alt som en Herre mon sømme;
Men sik om Matten ei No hos sig
Alt for sine stærke Drømme.

22.

I høien Stue Hr. Arel laae,
Og hvilet paa Silke hin bløde,
Om Matten han ei Noe monne faae
For Drømm' om sin Fæstemø søde.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 2

0 mm

0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 2

23.
Ham tyktes at see sin Waldborg Skjøn
I Fløiel staaer klædt med Vere;
Hos hende sig satt' Hagen Kongens Søn,
En Døn monne han begjære.

24.
Alt aarle efter den mørke Nat,
Da Lærken sin Stemme rørte;
Opstod Hr. Arel af Sengen bradt,
Sig snarlig i Klæderne førte.

25.
Han sadlede hastig Gangeren graa,
Han lystet i Lunden at ride;
De Drømmetanker af Hovedet slaae,
Og lyde paa Fuglesang blide.

26.
Da nu Hr. Arel Thordsen kom der
Alt udi de Rosens Lunde,
Da møder hannem en Pilegrim her
Alt udi de samme Stunde.

27.
"Vel mødt! god Dag! Du Pilegrim from!
Hvorhen stander Din Begjære?
Fra mine Lande Du viskelig kom,
Det kan Dine Klæder mig lære."

28.
"Norge det er mit Fæderneland,
Jeg er udaf gilske Stamme;
Til Rom har jeg mig agtet forfand,
Om jeg kan Paven der ramme."

29.
"Er Du kommen af gilske Væt,
Da er Du ogsaa min Frende;
Har Skjønne Waldborg mig forgjæt?
Sig mig, om Du hende mon kjende?"

30.
"Waldborg hun er en Jomfru Skjøn,
Jeg hende saa vel monne kjende,
Der er saa mangen Riddersen,
Som sætter sin Love hos hende.

31.
Jeg kjender saa vel den Jomfru der,
I Zobel og Maar saa venne;
Blandt alle Jomfruer hun Prisen bær,
I Konningens Gaard monne tjene.

32.
Waldborg Jammersdatter opvorer er,
Som sageske Lillie paa Dviste,
Blandt alle Jomfruer i Landet der,
En Skønnere ingen Mand vidste.

33.
Fru Julst hviler under Marmorsteen
Alt hos sin ædle Herve;
Dronning Malfred tog Skjøn Walborg veen,
Hun hende mon elste og ære.

34.
Guld har hun om sin hvide Haand
Med Perler i Haar hun pranger;
Hr. Arels Brud af alle Mand
Hun kaldes, i hvor hun ganger.

35.
De kaldte hende Arels Fæstemø Skjøn;
Men hendes Frænder tilsammen
Vilte give hende Hagen Kongens Søn,
Og gjøre deraf godt Gammen."

36.
Hr. Arel Thordsen saa snarligen
Han sig udi Skindet svæber;
Saa hastelig han i Salen hen
Til rommeriske Keiser løber.

37.
"Hil sidde I, Keiser Henrik saa from!
I er en Herre saa blide;
Odløv jeg Eder vil bede om,
Til Fæderneland at ride."

38.
Min Fader og Moder er mig frabad,
Mit Gods det stander i vove;
Mig tvinger dog meest min Fæstemø sød,
En Anden vil hende trolove."

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 1

mm

0

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

